על קצה המזלג

ליסוע או לא ליסוע?! לעזוב פה את כל השיעורים - ירושלים, חיפה, ת"א, אמירים, פרדס ־ חנה, מודיעין, אור - הגנוז... וללכת ליהדות התפוצות?

בעצם מה זה יעזור? הלא בכל דבר צריך עקביות, אם אין המשכיות אין תועלת.

מצד שני לוחצים שם, בצד השני של האוקיאנוס. גם שם יש הרבה נשמות יהודיות שרוצות להתעורר, מתחילות לשאול שאלות, בעקבות הטלטלה הכלכלית שעברה ארה"ב. לחזור לארץ או לא? פתאום מתחילים להזכר שאנו יהודים ויש לנו ארץ, ארץ הנבחרת לעם סגולה. אבל בארץ יש מלחמה, ומה זה המלחמה הזאת? זה טרום הגאולה? מה קורה פה בעצם?

נו, אפשר להשאר אדישים? אפשר לא להחלץ חושים וללכת לעזור לכל הנשמות התועות הללו?

וגם באנגליה מחכים שני בתי הכנסת המפוארים במדינה רק להסכמה, רק תבואו, תתנו עוד מהחומר של הר' אשלג, משופרו של משיח.

אז אורזים את התיקים ונוסעים, נוסעים ללוס אנג'לס וללונדון. להרצאות קרוב המגיעות לשיאן בשבתון מדהים בצפון הוליווד. ההיענות והביקוש גדולים, מה יהיה אנחנו עוד לא יודעים, את זה נוכל לספר לכם בחודש הבא. בינתיים אנחנו רק יכולים להגיד, שיש לכם חלק בזה. כל התורמים שתורמים לתפילת יש"י, שזה לזיכוי הרבים בעצם, יש להם חלק בכל הפעילות שלנו. אז חזק ואמץ, תמשיכו ותזכו גם את החברים, את אלה שרוצים 'עילוי נשמת' רוצים חלק בקירוב הגאולה, בזכויות של זיכוי הרבים, תזכו גם אותם...

'ואהבת לרעך כמוך'

מעובד ע"פ שיחות של הרב יובל הכהן אשרוב

במשך החדשים האחרונים טעמנו את נושא האותיות, שאלו הכלים שלנו לקבלת השפע האלקי. כל אות היא כלי אחר, צינור אחר להעברת אור 'אין סוף' לנבראים. ציטטנו את ספר היצירה, המיוחס לאברהם אבינו, האומר: **"עשרים ושתים אותיות חקקן חצבן שקלן והמירן צרפן וצר בהם נפש כל היצור ונפש כל העתיד לצור"**. אלו כלי הבריאה, וכמובן שאפשר להתעמק ולדבר בהם עד אין סוף. יש בידינו חומר מוקלט על כל האותיות, למי שמעוניין.

מעתה אנו עוברים לנושא אחר, יותר אקטואלי והוא אהבת ישראל. למה יותר אקטואלי? מכיוון שאנו עומדים בתקופה מיוחדת מאד, כמו שכולם מרגישים וחשים, תקופה הנקראת 'עקבתא דמשיחא'. מאתיים שלשים ושמונה שנה, בקרוב, לפני סוף האלף השישי אנו מחכים למשיח בכל רגע. מתי הוא יבוא - זה תלוי בנו. היום שמתגברת מלחמת אור בחושך, מלחמת הטומאה בקדושה, כל תנועה של קדושה, כל צעד וכל דיבור של קדושה מחזקים את ידי סטרא דקדושה וסוללים את הדרך לבואו הקרוב של משיח צדקינו. מקרבים את הגאולה. רק שתבוא ברחמים, זה מה שאנחנו מתפללים. משיח ודאי יבוא, גאולה ודאי תהיה, רק שיהיו במהרה בימינו וברחמים! בימים אלו שצה"ל לוחם בשטח אויב, והעורף מופגז ללא הרף אנו עומדים נפעמים למול הנסים שרואים מדי יום ביומו. טיל פוגע בגן ילדים אבל הילדים לא בתוכו, טיל פוגע בביהכנ"ס והמתפללים שהיה חסר להם מניין בדיוק עברו להתפלל בביכנ"ס אחר! חיילים שניצלו מבתים ממולכדים באורח נס, חייל שנשאר בודד במחילה וניצל בנס מחטיפה ע"י עשרות אנשי חמס, אוכלוסיה אזרחית שניצלת פעם אחר פעם מפגיעות הטילים.

קצת התחזקות באמונה, קצת שם שמיים שנישא בפי אפילו קרייני רדיו

וטלויזיה. התאחדות שמתחילה להתגבש בעם - אלו נסים הם מביאים, אלו נסים. וזה רק ההתחלה. זה יכול להתרבות ולגדול לאין שיעור, זה רק תלוי בנו. אומר, כמדומני, בעל ה'אבני נזר' ש'לא תאסיפון לתת תבן לעם" שאמר פרעה, היא הפעם היחידה בכל המקרא שמופיעה א' בכתיב מלא, והיא הרומזת על האחדות. שהבין פרעה שע"י אסיפתם ואחדותם יזכו ישראל לגאולה ולדלג על הקץ. על ידי אסיפתם ועל ידי אחדותם. זה מה שאנו צריכים עכשיו. זה, דרך אגב, מה שמנסה מורינו ורבינו הר' הגאון המקובל הר' מרדכי שיינבגר שליט"א לעשות בהקימו את אירגון האומה (ראה אתר hauma.info)

התאספות, התאחדות ואהבת ישראל, זה צו השעה. קצת על אהבת ישראל ברוח דברי הר' אשלג נייחד את מאמרינו בעלונים הבאים.

הגמרא במסכת שבת מספרת לנו על נכרי שביקש ללמוד את כל התורה כשהוא עומד על רגל אחת אמר לו הלל - 'מה ששנוא עליך אל תעשה לחברך'.

כמה דורות אחריו אמר תנא נוסף את אותו דבר רק במילים אחרות. התנא הזה היה לא אחר מרבי עקיבא שאמר: 'ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה'. 'כלל גדול', בלשון הגמרא, פירושו כלל שכולל את כל התורה. כלומר כל התורה על רגל אחת זה 'ואהבת לרעך כמוך'.

והמצווה הזאת מתייחסת לכל אחד מישראל, לא רק למי שמקורב אלינו, בעל השקפה דומה לשלנו, מתייחס לזרם שלנו, מאותו מוצא שלנו או מצביע לאותה מפלגה כמונו ... וזה לא דבר קל. להניח תפילין זה קל, להתעטף בטלית זה קל, אבל המצוות שתלויות בלב הן המצוות הקשות.

לראות את הצלם אלקים שבכל אדם, ולהתחבר לכלל ישראל באהבה עזה, לא סתם אהבה, בשביל זה צריך להתייגע ולהתאמץ. וזה עיקר היהדות.

לכן אמר הלל הזקן לאותו גר את הכלל הזה דווקא. הוא לא דיבר איתו על שבת, ששקולה כמו כל המצוות או על תפילין שהם האות בינינו

לבין הקב"ה, אלא דווקא על המצוות בין אדם לחברו - אל תעשה לחבר שלך מה שאתה לא אוהב שעושים לך.

רק תנא קדוש, שכל התורה כולה, שבכתב ושבעל פה, שגורה על פיו, ויודע לסכם ממנה את עיקר התמצית, הוא שיכול להגיד לנו מה העיקר שלה, והוא זה שאמר לנו שאהבת הזולת כוללת את כל התורה בתוכה.

התכללות כל הנשמות

תלמידי האר"י ז"ל תמהו מפני מה הוא אומר כל יום וידוי? האר"י ז"ל היה הרי צדיק גמור, בעל רוח הקודש, נקי לגמרי מיצר הרע וכל תחלואיו, ללא פסיק של טומאה, אפילו מחשבה לא טובה או לא טהורה לא היתה לו, כי מי שמכניס בעצמו טומאה בעולם המחשבה - מסלק ממנו את הקדושה. האר"י הקדוש היה כמו צינור חלול ושקוף שדרכו האור עובר לעולם, תלמידיו שהכירו בו שהוא כזה תמהו למה הוא צריך להגיד וידוי? 'אשמנו, בגדנו, גזלנו, דברנו דופי, נאפנו...' הוא צריך להגיד את הדברים האלה? איפוא יש בו את זה?!

האר"י ז"ל הסביר שהוא כלול מכל נשמות ישראל, ולכן הוא מתוודה - בשביל כלל נשמות ישראל.

למעשה כל אחד כלול מכל נשמות ישראל, כללות הנשמות זה השרש לאהבת ישראל, כי כל נשמות ישראל הן חלקים של אותו אחד. כמו שבכל טיפה מהים נמצא את כל הרכב הים, אם נוציא מיכלים עם מים מהים, המים יהיו כביכול מים מפורדים, אבל למעשה **בכל חלק קטן יש את כל מה שיש בכלל, הכל כללות אחת.** כך כל נשמות ישראל היו כלולות באדם הראשון בנשמה וגוף אחד.

עניין ההתכללות זה בסיס לקיום של כל דבר, זהו מושג בסיסי מאד בחכמת הקבלה, ומשמעותו היא, כפי שאמרנו, שהכלל בנוי מחלקים ובכל חלק שבכלל יש את כל החלקים כולם.

ככה זה גם בנשמות ישראל, **כל אחד מאיתנו הוא חלק מכלל גדול מאד**

ויש בתוכו נציגות של כל האחרים. יש בתוכי את כל עם ישראל, כל נשמות ישראל, חייב להיות כך, כי אנחנו נשמה אחת. למה אנחנו לא מרגישים כך? האר"י ז"ל מסביר, שאחרי חטא אדם הראשון התחלקה הנשמה הגדולה לששים ריבוא שרשי נשמות שנכנסו לגופים נפרדים, ומהם יצאו תולדות נפרדות. החיתוך הזה בין הנשמות גרם שכל אחד מאיתנו, כל עוד לא הזדכך ויצא מקליפת החומר והתעלה למדרגה רוחנית יותר עליונה, מרגיש רק את עצמו בתור יחידת חיים ואת השאר הוא מרגיש זרים. הוא לא מרגיש את החיים שבשני, ההיפך, לפעמים הוא מרגיש את החיים שבשני סותרים את החיים שלו. בהרבה מקרים אנשים מרגישים שהחיים האמיתיים הם בגבול הזה, ביחידה שנקראת 'אני', ומה שנמצא מחוץ ל'אני' הזה כבר לא נקרא חיים בשבילו. הוא מבין בשכל שגם ההוא חי, הוא רואה שהוא חי כמוהו, אבל הוא לא מרגיש את זה, למה? בגלל החיתוך, הניתוק.

בעצם, בשרש, כל הנשמות מאוחדות. האר"י ז"ל מסביר שאם אדם מצליח להזדכך ולעלות לשרש גבוה ברוחניות, מעל לעולם עשיה, מקום ששם לא היה ניתוק בנשמות ישראל, הוא מרגיש אחד עם הכלל. מרגיש שכל נשמה מישראל היא חלק ממנו, בשמחה ובצער. אם למישהו אחר צר הוא מרגיש את הכאב שלו ממש כאילו זה היה הכאב שלו עצמו. הוא לא רק מבין בשכל שכואב לו אלא חש את זה. כמו שהצדיקים היו מרגישים את כאב הזולת כאילו היה הצער הפרטי שלהם.

הרבי מקוברין זצ"ל ביקש שלא יאמרו אחריו שום שבחים בהספד שלו, הדבר היחיד שהתיר להגיד עליו הוא שהיה אוהב ישראל באמת, ושהיה מוכן שינסרו עצים על הראש שלו אם תהיה בזה תועלת לאיזה יהודי.

זה הסוד של הצדיקים, זה מה שעושה מהם צדיקים - אהבת ישראל, החיבור למקום הגבוה שם כולם אחד.

לאדם הפשוט אין את זה, האדם הפשוט, שעדיין לא עבד על עצמו מספיק, מרגיש רק את החיים שלו. האר"י הקדוש הרגיש את כל ההתכללות ולכן היה אומר וידוי בשביל כל עם ישראל.

להרגיש את השני

"ההבדל בין אדם לבהמה הוא שלבהמה אין הרגש זולתה", כך מביא הרב אשלג ב'ספר ההקדמות' (הקדמה לספר הזהר, ס' ל"ז ל"ח). בהמה לא מרגישה את זולתה, אדם מרגיש את זולתו, אדם יכול לחוש את הכאב של זולתו, להזדהות עם הצער של חברו, בהתחלה בשכל, אחרי זה גם בלב. אדם, בניגוד לבהמה, יכול להבין שאם חברו קבל מכה - כואב לו וצריך לתמוך בו, אם חברו רעב צריך להאכיל אותו, אם הוא מצטער - לנחם אותו, אם הוא בודד - לארח לו חברה וכן הלאה. אדם שהוא אנושי עושה את הדברים האלה, מי שהוא במדרגת חיה לא עושה. חיה לא מתחלקת במה שיש לה, בהמה לא יודעת את הצרכים של הבהמה השניה. מדרגה של אדם זה ממש לחוש את הכאב של השני, כמו שהאיברים של הגוף מרגישים אחד את השני והם לא יכולים להשאר אדישים. כשכואבת לנו הבטן כל הגוף מתפתל וזז בנסיון לשחרר את האיבר מהמצוקה שלו. ואותו דבר לכיוון השני כשלחבר יש שמחה לשמוח בשמחתו, כי זה כללות אחת, זה אני, אין פירוד בין איבר אחד לאיבר השני אלא הכל מקושר.

ומשום כך אומר האר"י ז"ל שלפני התפילה צריך כל אדם לקבל על עצמו את מצוות 'ואהבת לרעך כמוך': **"קודם שהאדם יסדר תפלתו בבית הכנסת, מפרשת העקידה ואילך, צריך שיקבל עליו מצוות 'ואהבת לרעך כמוך', ויכוון לאהוב כל אחד מבני ישראל כנפשו, כי על ידי זה תעלה תפילתו כלולה מכל תפילות ישראל ותוכל לעלות למעלה ולעשות פרי".** (שער הכוונות, חלק א', ע"ב),

אפילו התפילה לא עולה אם אין את ההתכללות עם כל ישראל. כי כשאדם אוהב את ישראל הוא נמצא במקום של חיבור הנשמות, למעלה, ואז גם התפילה שלו נמצאת למעלה, באותו מקום. ואם הוא בפירוד, אז הוא למטה, ואז גם התפילה שלו נשארת למטה.

אין הדבר תלוי אלא בי

כל עוד אנשים לא מגיעים למדרגת זיכוך אמיתית אז האיברים של הנשמה הכוללת נפרדים. ואז כל אחד יכול לבנות על החרבן של השני

ולהרגיש טוב עם זה, בלי להבין שכשהוא כורת בלב מישהו מישראל, הוא פוגע בעצמו.

למה הדבר דומה? למי שיש לו בעיה באחד האיברים והרופא כורת לו אותו. מה החכמה לחתוך? חתכת, אין לך את אותו חלק. לרפא אותו, לתת לו כח לחזור לחיים, זו חכמה. כי מי אשם שההוא לא חי, שההוא עכשיו בנפילה, ההוא עכשיו ברשעות, מי אשם בזה? אם לאצבע לא מגיעה אנרגיה הבעיה, בדר"כ, לא נעוצה באצבע עצמה אלא במקום אחר, יותר עליון, יותר גבוה. לכן ברפואה ההוליסטית הרבה פעמים לא מטפלים במקום עצמו אלא מטפלים בשרש הבעיה, שהוא הרבה פעמים במקום אחר. לאדם יכול לכאוב הראש אבל שרש הבעיה יכול להיות בקיבה או במעיים, במקרה כזה נטפל במערכת העיכול ולא בראש, הראש הוא סמפטום, רק מעין התראה שמשהו לקוי במערכת וצריך לבדוק מה והיכן. באופן דומה כשאדם מישראל נמצא בנפילה או במצב לא טוב כלשהו, מה הראיה הנכונה? הראיה הנכונה היא שאולי אצלי הסתימה? אולי אני סותם את המעבר של האור אליו, **אם אני הייתי פותח אליו או אל כלל ישראל ערוץ של אהבה, במקום לשנוא, אולי הוא היה קם לתחיה. זו הראיה הנכונה.**

מי שמאשים את הזולת, שהוא לא בסדר, הוא שוטה. **אלא מה צריך לחשוב? צריך לחשוב שבידי המפתחות לתת לו את מה שהוא לא יודע שהוא צריך לקבל.** מה אני צריך לעשות? לפתוח את הסכר, לפתוח את המחסומים, זה ילך אליו הוא יקום לתחיה. זה שהוא מיובש עכשיו זה גם באשמתי.

זו הראיה היחידה שאיתה אפשר לבנות עולם, השאר הורס את העולם. אנחנו קוראים ורואים את זה כל יום בכל אמצעי התקשורת, אנשים הורסים ונבנים אחד על חשבון השני, אבל אם יהודי נבנה על חשבון חברו - שניהם נופלים, הוא קודח חור בספינה ושניהם טובעים. לכן הראיה הנכונה היא שאם השני מיובש - אצלי המפתחות להציל אותו. זה שאני לא רואה את זה, משמע, שעוד לא הגעתי למדרגה של כללות, למדרגה שאני יכול להחיות את האיבר הזה, להחיות את היהודי השני.

לחתוך חלק מהגוף ולזרוק אותו לפח, להגיד: טוב, הוא לא מתפקד, מה אני יעשה איתו?! מה אני יכול לעשות עם לבלב או כליה שלא מתפקדים? זה רפואה פרימיטיבית. מה אנחנו עושים? אם יש קבוצה שלמה מישראל שבשבילנו הם מוקצה, מה אנחנו עושים בזה? אנחנו מורידים יד, מורידים

רגל מעצמינו. אדם שפוי יעשה דבר כזה? זה מה שקורה בעולם הרוחני. אנחנו כורתים אנשים ומחסרים מהקומה שלנו.

כתוב שבעל מום לא קרב אל המזבח, מה שיכול להיות קרב אל המזבח זה רק דבר שלם. כל העבודה הרוחנית שלנו זה הקרבה, זה כמו קרבן, בעיקר התפילה. תפילה זה עבודת הקרבנות, שאדם מבטל את הישות שלו, בשביל להתקרב לקב"ה לגלות יחוד של 'אור אין סוף' עליו ולהשרות עליו הארה שלימה. במקום פגום אין הקדושה יכולה לשרות. ה'צמח צדק' ('דרך מצוותיך) אומר שאדם ששונא אחד מישראל או פוגע בו, בעצם עושה בעצמו מום, ולא יכול להתגלות עליו אור ה'.

סדר טו בשבט

עם כבוד הרב שיינברגר שליט"א

יום ראשון בשעה 20:00 • לפרטים נוספים: 052-7655115

בס"ד

דרך התזונה עם הרב יובל הכהן אשרוב

סדנת התנקות מנוחה והעשרה

בשקט ובטבע...

התזונה הטבעית יוצרת בריאות ומחדשת את כוחות החיים, הבסיס לחיים בריאים מתחיל...

הסדנא כוללת - התרגעות פיסית, לימוד שיטת צירופי מזונות, שעורים מעשיים להכנה והגשת מזון טבעי, שעורי תנועה, נשימה והשקטה להקניית כלים להפגת מתחים ולהרפיה, דמיון מודרך, וכן מגוון שעורים להטמעת השנוי בחיים.

אפשרות לטפולים שונים להעמקת תהליך ההתנקות - דקור סיני, שיאצו, דמיון מודרך, רפלקסולוגיה ומסאג'.

ארוחות מזינות ומאוזנות, ארוח חם ולבבי באורחן קיבוץ ענבר.
הסדנה הינה בליווי מקצועי של צוות מכללת אילמה.
מספר המקומות מוגבל!

אילמה

ימים ראשון-חמישי • ה' אדר - ט' אדר • 01/03 - 05/03

לפרטים ולהרשמה - תמר: 052-7655148 | איתי: 052-7655132